

Chính Truyện

3.

Ba ngày sau.

Tiểu Lâm tất tả chạy tới hậu viên. Từ phía tường bên kia vang lên những thanh âm trong trẻo mà thanh thoát. Y vừa bước qua ngưỡng cửa, thứ thanh âm đó liền ngưng bật.

Tần Sương đưa tay lau mồ hôi trán, lơ đãng hỏi:

- Tiểu Lâm, có chuyện gì vậy?

Y chìa ra một phong thư.

Tần Sương vừa thoáng thấy phong thư, sắc mặt trở nên ngưng trọng. Chàng trở chiếc bàn đá trong sân:

- Người để thư ở đó rồi lui đi.

Tiểu Lâm lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng vẫn lẳng lặng làm theo.

Khi y vừa đi khỏi, Tần Sương bước tới bên thạch bàn, cầm phong thư lên. Bì thư làm bằng thứ giấy thượng phẩm màu trắng, nhìn kỹ thấy ẩn hiện sắc vàng. Ngày xưa, mỗi khi thái phó ra bài tập cho chàng và thái tử, đều bỏ vào một chiếc phong bì như thế. Đó là thứ vật phẩm riêng chỉ có ở ngự thư phòng.

Trên bì thư vốn vẹn đề bốn chữ.

“Sư đệ nhĩ giám”

Chàng mở thư và đọc. Thư viết:

“Sư đệ,

Cách biệt nhiều năm, ngày tái ngộ cũng là ngày quyết đấu, chuyện đó hoàn toàn nằm ngoài mong muốn của Ngụy Tử Yên này.

Năm xưa lỗi tay đả thương đệ, đến giờ vẫn còn ân hận.

Chuyện vừa rồi chỉ là sự bông bột nhất thời, mong đệ niệm tình đồng môn, nghĩ tới hương hồn sư phụ dưới tuổi vàng mà bỏ quá.

Đêm nay rời khỏi Trường An, rất mong gặp đệ để nói lời tạ lỗi”.

Chàng buông bức thư rơi khỏi tay, huy kiếm chém luôn mười sáu nhát. Tờ giấy hoa tiên hóa thành muôn vàn mảnh giấy nhỏ li ti, như tơ liễu bay phất phới khắp khu vườn.

o0o

Trăng lên.

Tần Sương búi lại mái tóc dài cho gọn ghẽ, chọn đôi giày vừa chân nhất để đi, khoác tấm trường bào quen thuộc lên người, cẩn thận cài hai khuy tay áo.

Cuối cùng, chàng với tay cầm cây can mới, đẩy cửa bước ra.

o0o

Đi qua Ngự thư phòng, Tần Sương hỏi viên thái giám đang đứng trước cửa:

- Hoàng thượng đâu?

Viên thái giám thưa:

- Hoàng thượng đang ở Duyệt Thị đường xem hát. Để nô tài đi bẩm báo là có Tần học sĩ xin cầu kiến!

Tần Sương lắc đầu:

- Không cần đâu. Ta qua chỗ Hoa công công ngồi chơi một lát.

Khi tới Triều Dương cung, chàng đi qua cổng chính, tới trước phòng Ngự Tử Yên, cất giọng sang sảng:

- Đông Các học sĩ, Trúc Khê hầu Tần Sương cầu kiến Trân phi nương nương.

Hai cánh cửa từ từ mở ra. Ngự Tử Yên đứng đó với một nụ cười.

- Sư đệ, mời vào.

Chàng chậm rãi bước lên. Ngang qua cửa, chàng khẽ siết chặt ngọn trúc can.

Ngự Tử Yên lại bên chiếc bàn và ngồi xuống, bình thản hỏi:

- Sư đệ dùng trà?

Tần Sương lắc đầu:

- Không dám phiền sư tỉ!

Ngụy Tử Yên thở dài:

- Đệ không uống cũng không sao. Đêm nay ta định rời khỏi Trường An.

Tần Sương hồ hững hỏi:

- Vậy sao? Phải chăng sự xuất hiện của đệ là mối uy hiếp đối với sư tỉ?

Ngụy Tử Yên mỉm cười không đáp. Nàng khoát tay một cái.

- Từ hôm đó ta đã suy nghĩ rất nhiều. Nơi này vốn không dành cho ta.

Tần Sương nhìn sâu vào mắt nàng.

- Sư tỉ, rốt cục chị khuất thân vào cung Triều Dương này có mục đích gì?

Ngụy Tử Yên thản nhiên nhìn lại, ánh mắt đượm vẻ u buồn cố nén.

- Người đàn bà nào không mong một nơi chốn bình yên?

Tần Sương lắc đầu:

- Sư tỉ thì không.

Ngụy Tử Yên bật cười.

- Sư đệ, giờ ta nói gì cũng vô dụng. Sau này kẻ dẫn bước giang hồ, người lưu lại triều ca, e rằng khó có ngày tái ngộ. Chỉ mong đệ có thể bỏ qua chuyện cũ...

“E rằng nàng mới là người không thể bỏ qua chuyện cũ!”

Chàng vừa nghĩ tới đó, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân.

Ngụy Tử Yên lạnh lẹn xé toạc tấm áo lụa, phản thủ vung trảo bổ xuống vai mình. Chỉ trong khoảnh khắc, ba vết máu dài ứa ra trên làn da trần trắng muốt.

Tần Sương chết lặng nhìn nàng.

Cửa phòng bật mở.

Một người đàn ông trạc tuổi chàng đứng sững trên ngưỡng cửa.

Nụ cười trên khuôn mặt kiêu ngạo đầy hoàng giả ấy vụt tắt. Thay vào đó là một thứ biểu tình kinh khủng, từ ngạc nhiên chuyển thành phẫn nộ.

Cả căn phòng chìm trong im lặng.

Thứ âm thanh duy nhất là tiếng ghen ngào nức nở của Ngụy Tử Yên.

Nàng kéo vạt áo rách cổ che phần thân thể lỏa lồ, co mình nép vào góc phòng.

Người đàn ông nọ quát lên một tiếng danh gọn:

- Người đâu!

Trong khoảnh khắc, bên ngoài có tiếng dạ ran.

Người nọ bước hẳn vào phòng, khép hai cánh cửa sau lưng lại để không ai có thể nhìn vào trong, rồi lạnh lùng dần từng tiếng:

- Phong tỏa Triều Dương cung, nội bắt xuất, ngoại bắt nhập. Kẻ nào dám trái lệnh, giết không tha.

Bên ngoài, có tiếng hai người đồng thanh đáp:

- Tuân chỉ!

Người nọ chậm rãi đến bên Ngụy Tử Yên, cởi tấm hoàng bào khoác lên người nàng, đoạn ngoảnh lại nhìn Tần Sương, buông ra hai chữ ngắn ngủi:

- Vì sao?

Tuy anh ta cố gắng giữ vẻ trầm tĩnh, nhưng trong ngữ khí không sao giấu được vẻ khích nộ. Tần Sương bình thần nhìn vào mắt đối phương:

- Hoàng thượng, người không tin thần?

Vị hoàng đế trẻ tuổi mím môi không đáp.

Tần Sương thở dài tiếp:

- Tử Lan, huynh không tin đệ?

Hoàng đế không nhìn chàng, khẽ nói:

- Đệ hãy tạ lỗi với Trần phi, chuyện này ta sẽ không truy cứu nữa.

Tần Sương không đáp, lẳng lặng bước ra.

Khi tay chàng đặt lên cánh cửa, hoàng đế liền cất lời:

- Tần Sương, vua không nói chơi. Ra ngoài cánh cửa đó, ngay cả ta cũng không thể bảo vệ cho đệ nữa.

Tần Sương dừng lại, không ngoảnh đầu, trầm giọng thốt:

- Ra ngoài cánh cửa này, thần vẫn là bề tôi của hoàng thượng, nhưng Tần Sương sẽ không còn là huynh đệ của Tử Lan.

oOo

Trước mặt chàng có hai người.

Cả hai đều mặc quan phục, một màu xanh nhạt, một màu huyết dụ.

Trong một thoáng, Tần Sương đã nhận ra bọn họ.

Người mặc áo xanh là Kiều kỵ doanh Tả đô thống Nghiêm Anh. Người mặc áo màu huyết dụ là Cẩm y Tổng quản Mạnh Phi.

Kiều kỵ doanh lãnh trách nhiệm bảo vệ hoàng thành, quân số lên tới vạn người. Khoa thi võ sáu năm trước Nghiêm Anh chiếm ngôi bảng nhãn, bây giờ y đã lên tới chức Đô thống Tả doanh.

Cẩm y đội quân số tuy ít hơn, nhưng lại là ngũ tiền thị vệ, đều là những nhân vật ưu tú trăm người chọn một. Mạnh Phi có thể trở thành Tổng quản của đội tinh binh này, hàng ngày gần gũi thiên tử, đủ thấy y ngoài võ công trác tuyệt, bản lĩnh làm quan cũng không phải tầm thường.

Mạnh Phi thấy người bước ra là Tần Sương cũng không khỏi giật mình. Y biết chàng là người thân cận với hoàng thượng, trong cách đối xử cũng có mấy phần kiêng nể, bèn nhã nhặn nói:

- Tần học sĩ, hoàng thượng có chỉ dụ, tại hạ không dám làm trái, phiền ngài trở lại.

Tần Sương cười nhẹ:

- Thịnh tình của Mạnh tổng quản, Tần Sương xin tâm lĩnh. Từ lâu đã nghe Cửu long tiên của ngài biến hóa vô song, rất mong được lĩnh giáo.

Việc đại thần công nhiên kháng chỉ, động võ ở hậu cung là chuyện xưa nay ít có. Mạnh Phi chưa hiểu rõ nội tình nên còn đắn đo. Nghiêm Anh quát lên:

- Tần Sương, ngươi kháng chỉ phạm thượng, còn không mau bó tay chịu trói!

Cẩm y vệ và Kiều kỵ doanh xưa nay bằng mặt mà không bằng lòng, Mạnh Phi thuộc lớp cự trào, Nghiêm Anh là kiêu tướng trẻ tuổi, càng ngấm ngấm xung đột. Y không khỏi mừng thầm, liền lùi lại một bước nhường họ Nghiêm xuất thủ.

Lúc này cả hai đội cấm vệ đều bao vây vòng ngoài, trong chính sảnh Triều Dương cung chỉ có ba người bọn họ. Nghiêm Anh thiện dùng trường mâu, song khi vào cung không tiện đem binh khí tùy thân, y thay bằng một đôi đoản thương.

Y vọt người lao lên, huy thương đâm thẳng vào ngực Tần Sương. Chàng cười nhẹ đáp: “Nghiêm đô thống nặng lời rồi!”, diêm đạm dùng mũi trúc can tiếp lấy.

“Đinh” một tiếng, hai thứ binh khí chạm nhau tóe lửa. Luận về kinh lực, một chiêu vừa rồi chưa đủ phân thắng phụ, nhưng một bên gấp gáp tấn công, một bên ung dung chống đỡ, đủ thấy tu vi bất đồng.

Nghiêm Anh tuy ngạo mạn nhưng cũng là kẻ biết mình biết người. Y thấy Tần Sương bị tật, lập tức đổi sang du đấu, lợi dụng bộ pháp linh hoạt để công kích.

Tần Sương biết giữa trùng vây của cao thủ đại nội, tẩu thoát được đã là may mắn nên không hề ham đánh. Chàng bất thần sử chiêu Thất tinh điểm nguyệt, trúc can hóa thành bảy mũi đâm tới, bức Nghiêm Anh phải toàn lực phòng thủ. Lợi dụng cơ hội đó chàng băng mình lao về phía hoa viên. Mạnh Phi lạng người chặn lại, thiết tiên uốn lượn bổ xuống đầu chàng.

Nghiêm Anh thấy công đầu sắp bị Cẩm y vệ cướp mất, tả thủ vẩy lên, ngọn thương liền thoát khỏi tay y đuổi theo Tần Sương.

Chàng nghe tiếng gió rít sau lưng, liền vung trúc can đón đỡ mũi tiên của Mạnh Phi, mặt khác ngậm vận Lưu vân kinh phổ vào áo bào đánh ra. Kinh lực vô thanh vô ảnh đẩy ngọn thương chệch đi, lao thẳng vào viên Cẩm y Tổng quản.

Mạnh Phi vừa nhận ra mũi thương đang bắn về phía mình, vội dùng tả thủ tiếp lấy. Vì một sát na chậm trễ đó, Tần Sương đã kịp thoát đi. Y định nhìn Nghiêm Anh cố ý cản trở mình, liền hừ một tiếng:

- Hảo thương pháp!

Nghiêm Anh vô phương biện hộ, nhưng việc Mạnh Phi thất thủ cũng chính là mong muốn của y, nên chỉ cười khẩy một tiếng rồi tung mình rượt theo. Hai người bọn họ ra tới cổng Triều Dương cung, thấy mười mấy thị vệ dưới trướng đều bị điểm huyết nằm la liệt.

Võ công của Tần Sương tuy cao, nhưng vì thương tật ở chân nên khinh công của chàng chỉ bằng mấy phần kiếm pháp. Chàng thoát khỏi vòng vây, liền chạy về phía điện Kim Loan.

Tới chỗ rẽ, chàng gần như va phải một người.

Chính là Hoa công công.

- Hầu gia, có chuyện gì thế?

Đối với viên thái giám già này, chàng có một thứ tình cảm kỳ lạ, tựa như một cậu bé con đối với người lão bộc. Chàng không nghĩ ngợi gì, buột miệng đáp:

- Cầm y vệ đang đuổi theo tôi.

Hoa công công thoáng biến sắc, nhượng mảy nhìn về phía cung Triều Dương, thấy bóng đuốc chập chờn đang đuổi tới, liền nói ngay:

- Hầu gia, cậu mau chạy về cung Văn Nghi.

Tần Sương xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh, gật đầu nói: “Đa tạ công công”, rồi băng mình chạy đi. Viên thái giám già đứng lặng nhìn theo bóng chàng khuất dần trong màn đêm.

Tần Sương vừa chạy vừa nghĩ. Hoa công công với chàng từ trước đến nay vẫn luôn là như thế, không bao giờ hỏi đến lý do. Chàng lặng lẽ luôn lách qua từng tòa giả sơn, lẫn vào hoa viên, tới trước cửa phòng Thái hậu mà không bị bọn cung nữ và thái giám phát giác.

Chàng gõ cửa hai tiếng thật nhanh, dừng lại một chút rồi gõ tiếp tiếng thứ ba.

Im lặng trong giây lát. Sau cùng, một giọng nói dịu dàng, điềm tĩnh vang lên:

- Sương nhi vào đi!

Trong một thoáng, Tần Sương hơi mỉm cười. Ngày bé, mỗi khi cùng thái tử trốn học sang Văn Nghi cung chơi vào buổi tối, chàng vẫn thường gõ cửa như thế.

Chàng đẩy cửa bước vào.

Một thiếu phụ trung niên ngồi trên trường kỷ, nhìn chàng bằng ánh mắt ấm áp.

Bà mặc một tấm áo lụa màu lam, hoàn toàn không trang điểm, nhưng dung mạo vẫn đẹp đến kinh người, phảng phất vẻ uy nghi mà đậm nhã.

Tần Sương khép cửa, ngồi xuống bên bà, vẫn tắt kể lại mọi chuyện, nhưng tránh không nói nhiều đến mối quan hệ giữa chàng và Ngụy Tử Yên.

Thái hậu chăm chú lắng nghe. Càng nghe, khuôn mặt bà càng tối lại. Khi chàng kết thúc câu chuyện của mình, bà thở dài một tiếng:

- Khi gặp Trân phi lần đầu tiên, ta đã sớm biết cô ta là người không đơn giản.

Tần Sương không biết phải nói gì, chỉ cười khổ một tiếng:

- Thái hậu, nhãn lực của người ghê gớm quá.

Thái hậu bật cười.

- Ta ở hậu cung mấy chục năm trời, có loại đàn bà nào mà ta chưa từng thấy qua. Sương nhi, con có biết xuất thân của Trân phi không?

Chàng ngập ngừng giây lát rồi đáp:

- Sau khi Tử Yên hạ sơn, con cũng không nghe tin gì về nàng nữa. Có lẽ nàng chính là tân hoa đán của Bất Dạ thành. Nhưng vì sao nàng lại nhập cung thì con không rõ.

Thái hậu gật đầu:

- Vậy để ta nói cho con hay. Khi con đi Giang Nam, Tử Lan vi hành ở Trường An. Nó tới Bất Dạ thành, gặp Ngụy Tử Yên ở đó, đưa cô ta nhập cung và phong làm Trân phi.

Tần Sương cười khở:

- Thái hậu, thông tin của người thật là nhạy bén.

Bà mỉm cười.

- Sương nhi, kinh thành là nơi minh tranh ám đấu, thắng bại hơn thua chỉ ở hai chữ nhạy bén đó mà thôi.

Tần Sương thở dài không đáp. Thái hậu nắm lấy tay chàng nói:

- Tính tình con ta biết. Trước nay con đâu có để chuyện triều chính vào lòng. Ta chỉ e lần này xung đột giữa Tử Lan và con khó bề hàn gắn...

Chàng cười thắm một tiếng, sắc diện không giấu nổi vẻ bi thương.

Thái hậu bỗng nhiên đổi giọng:

- Sương nhi, đấy vẫn chưa phải là điều ta lo ngại nhất. Chuyện Ngụy Tử Yên nhập cung, nhiều khả năng là do Cửu vương bí mật an bài.

Tần Sương rung mình ngồi thẳng lại. Thái hậu nói tiếp:

- Người đưa Tử Lan tới Bất Dạ thành chính là môn hạ của Cửu vương. Suốt nhiều năm nay, ta vẫn cho rằng ông ta chính là người đứng sau bảo hộ cho tòa kỹ viện này.

- Như vậy có nghĩa là...

- Như vậy có nghĩa là, việc Ngụy Tử Yên đối phó với con hôm nay không đơn giản chỉ vì quá khứ của cô ta, hay vì tư oán với con...

Tần Sương run giọng tiếp:

- Mà là một phần trong một âm mưu khác lớn hơn nhiều...

Thái hậu tiếp lời:

- Đó là trừ bỏ những người thân cận nhất bên Hoàng thượng...

Thái hậu trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Sương nhi. Trước nay ta chưa cầu xin con điều gì...

Chàng vội vã ngắt lời:

- Thái hậu đừng nói vậy. Từ khi mẹ con mất đi, người coi con không khác gì con đẻ. Có chuyện gì xin người cứ nói ra, con nhất định sẽ tận lực hoàn thành.

Bà ngừng lại, dường như cố gắng sắp xếp ngôn từ rồi thông thả nói:

- Năm xưa thiên hạ đại loạn, Yên Tề Sở xưng hùng ba cõi. Khi Yên vương qua đời, quyền lực bị chia năm xẻ bảy. Tiên đế là tả soái còn Cửu vương là hữu soái của Yên vương. Ngoài ra còn có bốn phiên tướng nắm bốn đạo hùng binh.

Yên vương qua đời, thuộc hạ tranh chấp đại quyền, chính là cơ hội tốt cho Tề Sở giáp công. Tình thế Yên kinh vô cùng nguy ngập. Bọn họ buộc phải thỏa hiệp với nhau, cử tiên đế lên làm minh chủ để đối phó ngoại địch. Cửu vương tuy bất mãn nhưng đành nén lòng ẩn nhẫn đợi thời cơ.

Sau khi diệt Tề phá Sở, đại công của tiên đế áp đảo tất cả năm người còn lại, nghiễm nhiên nắm ngôi cửu ngũ trong tay. Nhân lúc khải hoàn, Tiên đế bèn chế ra một đạo tín phù, cùng bốn phiên vương lập lời trọng thệ.

Tín phù có thể hiệu triệu binh lực của cả tứ vương.

Khi tiên đế còn sống, Cửu vương luôn ẩn nhẫn giữ đạo quân thần, không hề để lộ dã tâm. Bởi vậy lúc tiên đế lâm chung đã dặn ta rằng sau khi Tử Lan đăng cơ, nếu mọi chuyện êm thấm thì không sao, vạn nhất Cửu vương có mưu oán nghịch thì hãy sử dụng tín phù để đối phó với ông ta.

Bốn phiên tướng năm xưa có ba người thực sự trung thành, riêng Bắc vương Thượng Quan Kiệt tuy về phe Cửu vương, nhưng đối với tiên đế vẫn có lòng kính sợ nên không dám manh động. Bây giờ Tây vương Triệu Hòa đã mất, con trai ông ta là Triệu Tú kiêu căng ngạo mạn, từ lâu đã theo về với Cửu vương. Từ khi tiên đế qua đời, Bắc vương không còn gì úy kỵ nữa. Đông Nam hai vương đều già yếu, thế lực của Cửu vương đang ngày càng lớn mạnh.

Mấy năm qua, cuộc đấu tranh ở triều đình ngày càng khốc liệt. Các công thần của tiên đế cũng thưa thớt dần. Người thì già yếu, người phải lưu đày biệt xứ, người thì chết một cách mờ ám. Tử Lan tính tình kiêu ngạo thiên khích, khó lòng đấu lại lão hồ ly đó.

Bây giờ Cửu vương đã ngấm bố trí Ngụy Tử Yên nhập cung, tiếp đó lại nhắm vào con, ta e rằng thời điểm tạo phản của ông ta không còn xa nữa. Nếu lúc này xảy ra binh biến, ngoài tín phù của tiên đế, sợ rằng không có gì chế ngự được ông ta.

Tần Sương nhú mày:

- Hoàng thượng có biết đến sự tồn tại của tín phù này không?

Thái hậu thở dài:

- Việc xảy ra đời trước, tứ vương đều biết, dĩ nhiên cả hoàng thượng và Cửu vương cũng biết. Chỉ là không ai nắm được tín phù giấu ở đâu, và hoàng thượng đã gửi gắm bí mật ấy cho những ai. Tử Lan từng dò hỏi ta vài lần, nhưng ta không dám nói cho nó ngay, sợ nó hành động nóng vội, không chừng sẽ đánh rần động cỏ, ép Cửu vương sớm tạo phản. Nhưng đến nước này thì cũng không còn cách nào nữa...

- Vậy tín phù đó bây giờ ở đâu?

Thái hậu thở dài:

- Uy lực của tín phù ghê gớm như vậy, nếu để một người nắm giữ là chuyện hết sức mạo hiểm, cất giữ trong cung còn nguy hiểm hơn nhiều. Tứ vương đều ở xa, Cửu vương lại ở gần, vạn nhất ông ta khống chế được đại nội thì tín phù cũng thành vô dụng. Vì thế tiên đế mới tách nó làm hai. Chỉ khi nào hai mảnh tín phù ghép lại mới có thể điều khiển cả tứ vương. Để tìm được tín phù, cần có một tấm ngọc bội. Ngọc bội ấy được chia làm ba mảnh, một nằm trong tay ta, mảnh thứ hai hiện đang ở Lục Liễu trang tại thành Hàng Châu.

Tần Sương ồ một tiếng:

- Là Cố Trường Phong, Cố trang chủ.

Thái hậu gật đầu. Chàng mơ hồ cảm thấy một bóng mây thoáng qua gương mặt người đàn bà ở ngôi mẫu nghi thiên hạ ấy.

- Phải, chính là ông ta.

Đoạn bà tiếp:

- Mảnh ngọc bội thứ ba hiện đang ở ngoài quan ngoại.

- Người muốn con đi tìm nó?

- Ta muốn con đi tìm người cất giữ mảnh ngọc bội thứ ba. Cửu vương thế lực rất lớn, đại thần trong triều rất khó biết người nào đã quy thuận ông ta, nếu gửi

gầm nhăm người thì cực kỳ nguy hiểm. Việc này liên quan tới an nguy của cả thiên hạ, ngoài con ra ta chẳng biết trông cậy vào ai.

Chàng cười lên một tiếng, gật đầu quả quyết:

- Con nhất định sẽ hoàn thành sứ mạng người giao phó.

Thái hậu cởi sợi dây chuyền đeo trước ngực, gỡ mảnh ngọc bội hình trăng khuyết đính trên đó đưa cho chàng và nói:

- Con cầm vật này, ra ngoài Nhạn Môn quan, tới chỗ của Tả hiền vương, tìm gặp một người tên là Lý Lăng, nói rõ tình hình, ông ta tự biết sẽ phải làm gì.

Tần Sương kính cẩn tiếp lấy mảnh ngọc bội.

Thái hậu lại lấy ra một tấm lệnh bài đưa cho chàng.

- Các cửa ra vào nội cung đều đã bị phong tỏa. Con cầm lệnh bài này tới cổng sau của Ngự trù, đưa cho gã thái giám canh cửa xem, y sẽ dẫn con ra ngoài. Nhớ che mặt đừng để y nhận ra chân tướng.

Chàng cúi đầu thi lễ rồi lặng lẽ mở cửa bước ra. Bỗng thái hậu cất tiếng:

- Sương nhi!

Tần Sương dừng lại bên ngưỡng cửa:

- Thái hậu có điều chi dặn dò?

Bà nhìn chàng bằng ánh mắt u buồn, khẽ nói:

- Con đừng trách Tử Lan!

Giọng nói của chàng đột nhiên chùng xuống:

- Vi thần không dám!

Sau lưng chàng, cánh cửa từ từ khép lại.

ooo

Nghiêm Anh tay cầm trường mâu, đi lại trong sân, điệu bộ như một con sư tử đang lồng lộn. Xung quanh đèn đuốc sáng choang, binh lính Kiều kỵ doanh sục sạo khắp nơi.

Bỗng y dừng lại, vung tay tạt ra một chưởng. Tiểu Lân ngã lăn ra đất, đưa mu bàn tay chùi vết máu ứa ra trên mép, bình thần nói:

- Nghiêm đô thống, tiểu nhân nói rồi. Hầu gia rời phủ từ khi mặt trời lặn, tới giờ vẫn chưa về, tiểu nhân cũng không biết ông ấy đi đâu. Ngài là đô thống Kiều kỵ doanh, dẫu đánh chết tiểu nhân, tiểu nhân cũng không dám kêu ca. Chỉ e cả Trường An này sẽ cười Nghiêm đô thống nhân lúc hầu gia vắng mặt mà ức hiếp gia nhân Tần phủ...

Tiểu Lâm còn trẻ tuổi nhưng tính tình ngang ngạnh, miệng lưỡi ghê gớm, mở miệng một điều đô thống, khép miệng hai điều tiểu nhân. Nghiêm Anh rất tự trọng thân phận, thấy y nói vậy tuy uất khí đầy ruột nhưng cũng đành chỉ “hừ” một tiếng rồi dừng tay lại.

Vừa lúc đó, một tên lính chạy ra, trên tay cầm một phong thư, hốt hải nói:

- Bẩm Đô thống, thuộc hạ tìm thấy phong thư này trong phòng Tần học sĩ.

Nghiêm Anh cầm lấy bức thư, xé ra đọc. Bức thư vốn vẹn có hai dòng:

“Tiểu Lâm, vạn nhất ta không trở về, người hãy thay ta hương khói cho lão gia và phu nhân”.

o0o

Tần Sương đứng lặng trên mái một ngôi nhà cách đó chưa đầy trăm trượng.

Chàng quỳ xuống, hướng về phía tây hiên, cúi đầu ba lạy, khẽ nói:

- Mẫu thân, ba hôm nữa là ngày giỗ của người, thứ lỗi cho hài nhi bất hiếu.

Dứt lời, chàng đứng dậy, lặng lẽ biến mất trong màn đêm.

o0o

Khi Tần Sương tới Đông môn thì vừa đúng canh ba. Trên đường không một bóng người. Một gã lính canh trẻ tuổi đang đứng dựa vào tường khe khẽ hát. Bên cạnh gã, một người lính già đang thiu thiu ngủ: “Hắn Nghiêm Anh cho rằng ta chưa ra khỏi Cẩm thành, nên chưa phát báo động tới đây,” chàng thầm nhủ.

Tần Sương bước lại, nhẹ giọng thốt:

- Phiền tiểu huynh đệ mở cổng thành sớm một chút được không?

Gã lính canh ngược mắt nhìn chàng rồi ấp úng:

- Tần... Tần học sĩ...

Tần Sương hơi mỉm cười:

- Tiểu huynh đệ biết ta à?

Gã vội lay lay người lính già đang ngủ:

- Lục thúc, dậy đi.

Người lính già dụi mắt, ngái ngủ hỏi:

- Gì thế, A Bảo?

Vừa nhìn thấy Tần Sương, ông lão vội vàng đứng thẳng dậy, mừng rỡ nói:

- Tần học sĩ, thì ra là ngài. Xin thứ lỗi cho tiểu nhân thất lễ.

Tần Sương lắc đầu:

- Lục thúc, có gì đâu. Tại hạ muốn ra thành, phiền Lục thúc mở cửa giùm.

Người lính già vội vã đáp: “Có ngay, có ngay”, đoạn chạy tới hăm hở quay cần trục để mở cổng thành. Cánh cửa lên tới nửa chừng, Tần Sương bất giác cảm thấy bồn chồn, vội gật đầu nói: “Đa tạ Lục thúc!”, toan cúi mình bước ra ngoài.

Phập! Một thanh đơn đao từ bóng đêm bay tới, cắm ngập vào ngực người lính già. Ông lão từ từ gục xuống.

Từ bóng đêm, một người mặc quan phục đỏ, khoác áo choàng đen, lưng đeo trác đao chậm rãi bước ra. Khuôn mặt y đen sì khắc bạc, ánh mắt lạnh lùng vô cảm. Phía sau y là tám viên thuộc hạ, cũng đều sử dụng đơn đao.

Tần Sương thấy y xuất thủ tàn độc như vậy, trong lòng không khỏi căm phẫn. Nhưng chàng vẫn gắng giữ vẻ bình thản, trầm giọng hỏi:

- Các hạ là ai?

Người vừa xuất hiện nở một nụ cười tàn nhẫn.

- Tại hạ Dương Vô Cữu.

Tần Sương giật mình thốt lên:

- Té ra là Dương Tổng bộ đầu.

Dương Vô Cữu cười lạnh:

- Tần học sĩ cũng biết tới tiện danh của tại hạ, thật là hân hạnh.

Tần Sương không kìm nổi nội khí, trở xác lão Lục quát lên:

- Ông thân là Tổng bộ đầu, vì sao lại xuất thủ giết người bữa bãi như vậy?

Dương Vô Cữu bật cười khanh khách:

- Giúp trọng phạm của triều đình đào tẩu, còn không đáng chết?

Y vừa dứt lời, khoái đao đã thoát vỏ bay ra, nhắm vai chàng chém xuống.

Tần Sương cũng tức thì xuất thủ.

Trúc can của chàng chứa đầy nộ ý, liên miên công kích, chỉ mong mau chóng hạ sát Dương Vô Cữu. Tám gã bộ đầu nhất tề xông vào vòng chiến.

Chẳng dè đao pháp của họ Dương cực kỳ kín kẽ, chàng tuy chiếm thượng phong nhưng nhất thời chưa thể đả thương y.

Đúng lúc này có tiếng vó ngựa từ xa vọng đến.

Tần Sương nhìn lên, thấy một bóng áo xanh tay cầm trường mâu đang rạp mình trên lưng ngựa phóng tới, chính là Nghiêm Anh.

Dương Vô Cữu thấy có trợ thủ sắp đến, đao pháp càng chu mật. Tám tên thuộc hạ của y cũng thêm phần vững dạ giáp công.

Chợt có tiếng A Bảo kêu lên:

- Tần học sĩ, ngài mau chạy đi.

Chàng ngoảnh đầu lại, thấy cổng thành đã được kéo lên tự bao giờ. A Bảo một tay ôm xác lão Lục, tay kia giữ cần trục, gào khản giọng:

- Tần học sĩ, mau chạy đi!

Chàng chỉ hơi thoáng phân tâm, Dương Vô Cữu đã phản kích một đao trí mạng. Tần Sương vừa kịp huy động trúc can đón đỡ, y liền thừa cơ bắn ra một ngọn phi đao.

Phi đao như một ánh chớp cắm ngập vào ngực A Bảo.

Gã ho lên rũ rượi, tay vẫn giữ chặt cần trục, gắng gượng kêu lên lần chót:

- Tần học sĩ... chạy đi...

Tần Sương nghiêng rằng đâm ra mười ba chiêu liên hoàn, bức bọn Dương Vô Cữu phải thối lui. Chàng nhân cơ hội đó lùi về phía cổng thành.

Nghiêm Anh lúc này còn cách đó ngoài mười trượng. Y lần thứ hai thấy Tần Sương sắp thoát khỏi tay mình thì găm lên một tiếng, thân hình bay vọt khỏi lưng ngựa, tụ kinh vào ngọn trường mâu, vận toàn lực ném ra.

Mũi mâu xé gió lao đi, bay thẳng về phía Tần Sương. Một chiêu này lợi dụng tốc độ của chiến mã, so với ngọn phi thương lần trước thì uy lực hơn nhiều. Chàng không dám khinh địch, “tinh” một tiếng, Hãn thanh uyển chuyển đâm ra.

Tần Sương một mặt dùng kiếm kinh nhu nhuỷ tiếp dẫn ngọn mâu, mặt khác lợi dụng chấn lực bay ngược về phía sau. Mũi mâu bị đẩy lệch sang bên, phập một tiếng đã đâm gãy trục quay của cánh cổng.

Chàng quỳ sát bên cổng thành, nhìn xác A Bảo lần cuối, khẽ nói hai tiếng “Đa tạ!” rồi lăn mình ra ngoài trước khi cánh cửa khổng lồ rơi xuống âm một tiếng.

o0o

Khi Tần Sương ra tới đường cái, trời còn chưa sáng hẳn. Trục quay đã gãy, cánh cổng lại rất kiên cố, muốn phá cũng không phải dễ dàng. Chàng đoán bọn Nghiêm Anh nhất định sẽ ra khỏi thành bằng cửa Bắc hoặc cửa Nam, sau đó vòng lại phía đông để đuổi theo mình.

Bỗng có tiếng hát khe khẽ vang lên.

Chàng định thần nhìn kỹ, thì ra trong thứ ánh sáng mờ đục lúc sắp bình minh ấy, có một người cưỡi ngựa đang thong thả đi trên đường cái, chính là một hòa thượng.

Vị hòa thượng nọ phớn phở ngồi trên lưng ngựa, vừa đi vừa hát:

- Tóc nàng mà bóng... bóng như mây...

Dù đang căng thẳng, Tần Sương cũng không nén nổi một nụ cười. Thời đó đạo Phật rất được trọng vọng, nhất là ở Trường An. Tu hành trở thành một thứ nghề rất dễ kiếm ăn. Chuyện các nhà sư ăn chay ngủ mặc cũng chẳng hiếm hoi gì.

Chàng vờ lơ đãng dừng lại ở bên đường, chờ nhà sư hỏ mang nọ đi qua. Khi người ngựa tới gần, Tần Sương bất ngờ tung người bay lên, một cước đá nhà sư nọ ngã xuống, rồi nhảy lên ngựa phóng đi. Nhà sư ngồi bệt dưới đất, kêu văng lên:

- Bớ người ta! Đồ kẻ cướp!

o0o

Tần Sương rạp mình trên lưng ngựa, chạy về phương bắc.

Bỗng chàng nghe sau lưng mình có tiếng quát rền vang.

“Phản tặc đứng lại!”

Nghiêm Anh, Dương Vô Cữu cùng năm sáu mươi thuộc hạ đang đuổi tới.

Chàng vội ra roi thúc ngựa phi nước đại. Không dè con ngựa này là ngựa của nhà chùa, quen thói ăn no ngủ kỹ, làm sao bì kịp chiến mã của Kiều kỵ doanh. Khoảng cách giữa hai bên dần dần bị thu ngắn lại.

Tần Sương nghe sau lưng có tiếng rít gió, không kịp ngoảnh đầu, rút Hãn thanh kiếm đâm ngược về phía sau.

Tinh tinh hai tiếng, hai mũi tên của Nghiêm Anh đã bị chàng đỡ được.

Y liên tiếp bắn thêm bảy tám mũi tên, nhưng lần nào cũng bị chàng gạt rớt.

Tần Sương thúc ngựa phóng ngược lên một con dốc.

Nghiêm Anh quát lên một tiếng, toàn lực trương cung, liên tiếp bắn ra năm phát, chính là tuyệt kỹ Ngũ lôi truy phong tiễn đặc ý của y. Năm mũi tên chứa đầy cương kinh tạo thành một đóa hoa mai chụp lên lưng Tần Sương.

Chàng không dám khinh địch, đảo người đâm ra năm kiếm, dĩ nhu chế cương.

Nào ngờ chấn lực của phi tiễn quá mạnh, dư kinh ép xuống lưng ngựa khiến nó chùng cả bốn vó lại. Dương Vô Cữu nhân cơ hội đó nhanh tay ném ra sáu mũi phi đao.

Tần Sương huy kiếm gạt được bốn mũi, hai mũi còn lại đâm trúng vào hông ngựa. Nó đau quá chồm lên, ngã nhào sang vệ đường, ném chàng xuống đất.

Nơi con ngựa ngã xuống, bên này là đường, bên kia là triền dốc. Tần Sương xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh, thả người lăn xuống.

Triền dốc gai góc cỏ dại mọc đầy, ngựa không sao đi được. Dương Vô Cữu và Nghiêm Anh lập tức chia quân làm hai toán, một nhóm chạy lên phía trước đón đầu, nhóm thứ hai quay ngược trở lại, đi vòng xuống chân dốc.

Khi cả hai xuống tới nơi đã không thấy bóng dáng Tần Sương đâu. Bên dưới là một cánh đồng ngô, cây nào cây nấy mọc cao ngang đầu người. Trên con đường chạy men theo chân dốc chỉ có một cỗ xe lừa chở rơm đang đi thủng thẳng.

Ông lão đánh xe thấy một đám quan quân từ đâu xông tới, vội gò cương cho con lừa dừng lại. Nghiêm Anh quát lên:

- Này lão già, có thấy một gã thanh niên bị tật ở chân không?

Ông lão khúm núm gật đầu:

- Bẩm đại nhân, có ạ.

Dương Vô Cữu vội chen vào:

- Lão thấy hắn ở đâu?

- Gã là con trai lớn của Triệu nhị nương ở kế bên nhà lão. Chiều qua lão thấy hắn cùng mẹ vào thành bán vải, giờ này chắc đã trở về nhà rồi.

Nghiêm Anh hừ một tiếng, lẩm bẩm: “Đồ điên”. Y đưa mắt nhìn cánh đồng ngô bát ngát phía trước mặt, chán nản lắc đầu.

Bỗng y dừng lại, vòng ngựa đi ra phía sau cổ xe, nhìn chăm chăm vào đồng rơm. Rồi y vung mâu, trên dưới trái phải xỉa liên mười tám mũi.

Đồng rơm vẫn im lìm bất động.

Y ngoảnh lại Dương Vô Cữu:

- Chắc hắn ta đã chạy vào trong đó rồi.

Dương Vô Cữu gật đầu, vẩy tay một cái, bọn kỵ mã liền tuốt binh khí, giục ngựa xăm xăm đi vào ruộng ngô.

Ông lão thẽ thọt:

- Bẩm đại nhân, lão đi được chưa ạ?

Nghiêm Anh nhổ một bãi nước bọt:

- Cút đi!

Cổ xe tiếp tục đi thong thả, tới khi cánh đồng ngô đã bị bỏ lại đằng sau.

Ông lão đánh xe giờ mới nhỏ nhẹ thốt lên:

- Anh bạn trẻ, lên đi thôi, bọn chúng đã ở khá xa rồi.

Tần Sương từ dưới gầm xe leo lên ngồi cạnh ông lão. Chàng đỏ mặt hỏi:

- Lão bá, sao lại biết cháu bám dưới gầm xe?

Ông lão nhìn chàng mỉm cười:

- Cổ xe bỗng nhiên nặng hơn bình thường như thế, lão lý nào không biết?

- Nhưng vì sao lão bá lại cứu cháu?

- Bọn chúng bất kính với người già cả, lão việc gì phải giúp bọn chúng.

Tân Sương nhìn ông lão đầy cảm kích, khẽ nói:

- Đa tạ lão bá!

Ông lão nở nụ cười hiền từ bảo chàng:

- Anh bạn trẻ, chui vào đồng rơm mà nghỉ đi một lát. Anh có vẻ mệt mỏi lắm rồi!

Tân Sương vâng lời leo ra phía sau. Không gian ấm cúng của rơm vàng làm chàng bình tâm lại. Chàng hít vào một hơi, duyệt qua trong óc những biến cố vừa xảy đến.

Ngụy Tử Yên.

Tử Lan.

Lão Lục và A Bảo.

Nghĩ đến ai trong số họ cũng khiến chàng cảm thấy đau đớn và thống khổ, có điều mỗi người đem lại một tư vị khác nhau mà thôi.

- Anh bạn trẻ, hình như anh có tâm sự gì thì phải?

Chàng cười không đáp, lảng sang chuyện khác:

- Mới sáng sớm, sao lão bá lại chở rơm ra ngoại thành?

- Nhà lão ở cách đây nửa ngày đường. Hôm qua lão vào thành, khi xong việc thì trời đã tối, đành ngủ lại nhà một người bạn, sớm nay mới chở rơm về cho lũ ngựa.

Ông lão đang thong thả dong xe, bỗng cười ruồi một tiếng:

- Gã võ quan đó coi bộ tự mãn về mưu pháp của mình lắm.

Chàng ngạc nhiên hỏi lại:

- Lão bá đã từng tòng quân?

Ông lão gật gù, trong giọng nói lộ ra chút gì tiếc nuối:

- Lão cũng theo đòi binh nghiệp mấy chục năm, khi tuổi già sức yếu mới giải ngũ, về quê nuôi ngựa làm vui.

o0o

Cỗ xe dừng lại trước cửa một ngôi nhà nhỏ, tuy đơn sơ nhưng vẫn có vẻ chỉnh chu sạch sẽ. Trước nhà là một vườn rau, bên hiên là một tàu ngựa chừng vài chục con.

Ông lão buộc cỗ xe lừa vào cọc rào, mỉm cười với chàng:

- Anh bạn trẻ, mời vào nhà nghỉ ngơi một lát, lão ra suối gánh nước.

Tần Sương gật đầu, khẽ nói câu đa tạ, rồi đẩy cửa bước vào.

Trên tường treo một bộ giáp trụ của kỵ binh, một ngọn trường thương, một cây roi ngựa chuôi nạm bạc điêu khắc tinh xảo. Ánh mắt chàng đi từ đồ vật này sang đồ vật khác, cuối cùng dừng lại ở bức họa đặt trên bàn thờ.

Người trong bức họa là một viên võ tướng mặc nhung phục, cưỡi trên lưng ngựa. Nét vẽ mộc mạc giản dị nhưng rất đỗi sống động.

Bên dưới bức họa là một tấm bài vị, trên ghi sáu chữ.

“Tần công Thiếu Khanh chi vị”

Chàng lặng đi không nói.

- Thiếu gia càng ngày càng giống lão hầu gia!

Ông lão đứng trên ngưỡng cửa tự bao giờ, nhìn chàng bằng đôi mắt ngạc nhiên, mừng rỡ và không kém phần triu mến.

Bỗng nhiên chàng cảm thấy mình như trở lại thành một đứa trẻ.

- Lão bá biết cha cháu?

- Đâu phải chỉ biết mà thôi.

Ông lão trở mấy món đồ trên tường:

- Ngọn thương đó, là hầu gia cướp của một tên thiên hộ, phóng ra cứu mạng lão trong trận Hoài thủy. Còn chiếc roi ngựa cũng là hầu gia đích thân ban thưởng.

- Vậy lão bá là...

- Lão là mã phu dưới trướng hầu gia ngày trước. Từ đầu lão đã cảm thấy dung mạo thiếu gia có gì đó vô cùng quen thuộc, nhưng không giải thích được vì sao...

o0o

Ông lão tiến chàng ra tận đường cái, ánh mắt lộ vẻ ngậm ngùi. Chàng cười:

- Triệu bá bá, thôi đừng tiến nữa!

Triệu lão đầu như sức nhớ ra điều gì, vội quảy quả chạy về. Lát sau ông quay lại, dắt theo một con ngựa.

- Thiếu gia, lão cả đời làm mã phu, cũng biết chút ít về xem tướng ngựa. Hắc Vân không phải là một con ngựa tầm thường. Lão xin gửi gắm nó cho thiếu gia, để lương câu không bị mai một nơi thảo dã.

Con ngựa nghe ông lão nhắc đến tên mình liền hí vang.

Tần Sương đỡ lấy dây cương, nhìn ông lão với vẻ băn khoăn:

- Bá bá không ngại giúp một người đang bị quan quân truy bắt sao?

- Thiếu gia là con của lão hầu gia, với lão như vậy là đủ.

Rồi ông lão mỉm cười:

- Hổ phụ không sinh khuyển tử. Lão tin thiếu gia sẽ không làm gì khiến hương hồn lão hầu gia phải hổ thẹn.

Chàng khẽ gật đầu, đoạn nhảy lên ngựa, phóng đi không hề ngoảnh lại.

o0o

Hình bộ, chiều hôm đó.

Một nữ nhân mặc hắc y bước vào qua cổng chính. Trên tay nàng là một túi vải to màu trắng loang lổ sắc đỏ. Hai tên lính canh đang chuyện trò rôm rả, vừa thoạt nhìn thấy nàng đã im bật.

Nữ lang thông thả bước vào chính sảnh. Mấy tên công sai đang hối hả chạy việc đều đứng dừng cả lại nhìn nàng. Nữ lang dừng lại trước mặt một gã công sai trẻ tuổi:

- Dương Tổng bộ đầu đang ở đâu?

Gã công sai líu ríu đáp:

- Tổng... tổng bộ đầu... đang đàm đạo với... với... Lâm đại nhân...

Đúng lúc đó, một giọng cười âm trầm vang lên từ phía chính đường.

- Trương cô nương đã đến đấy ư! Xin mời vào trong này!

Nữ lang ngẩng đầu lên, hờ hững đáp:

- Đã lâu không gặp, Dương Tổng bộ đầu ngày càng bát diện oai phong nhỉ.

Dương Vô Cửu - chính là y, thấy nàng nói vậy thì lộ vẻ bối rối, liếc mắt nhìn vào phía trong một cái rồi cười giả lả:

- Trương cô nương thật biết nói chơi.

Lâm đại nhân mà gã công sai vừa nói chính là Hình bộ Thượng thư Lâm Hiền. Dương Vô Cửu là thuộc hạ dưới quyền của ông ta. Trước mặt thượng ty mà nữ lang nọ lại khen y bát diện oai phong, rõ ràng là chả hay ho gì.

Nữ lang ném chiếc túi vải xuống bậc thềm nói:

- Mạc Bắc tứ điều đều ở cả đây.

Dương Vô Cửu cười khanh khách:

- Trương cô nương thật là người thủ tín.

Y quay sang một gã công sai:

- Chuẩn bị ngân lượng đi, chừng nào Trương cô nương trở ra thì bàn giao.

Nữ lang gật đầu:

- Đa tạ Dương Tổng bộ đầu.

Đoạn nàng theo y vào đại đường.

Lâm thượng thư là một người gầy gò khô khan, thanh âm the thé như tiếng kim loại cọ xát vào nhau. Ông ta nói bằng một giọng nghiêm trọng:

- Việc này hoàng thượng đã có chỉ dụ, không được dán cáo thị mà phải làm cho thực kín đáo. Hình bộ trước nay đối với cô nương rất có tín nhiệm, vì thế bản quan mới cho gọi... à... mời cô nương tới đây.

Nữ lang lạnh lùng hỏi lại:

- Người đó phải chăng là hoàng thân quốc thích?

Dương Vô Cửu lắc đầu:

- Nói vậy cũng không sai bao nhiêu. Y là bạn đồng song với hoàng thượng.

Lâm thượng thư tiếp lời:

- Bởi vậy hoàng thượng mới căn dặn chỉ được phép bắt sống, nhưng không được tổn thương tính mệnh của y. Võ công của y lại rất không tệ.

Nữ lang cười nhạt:

- Võ công không tệ thì giá tiền phải cao. Bắt sống thì giá lại càng cao hơn.

Dương Vô Cửu đáp ngay:

- Đương nhiên, giá cả xin tùy Trương cô nương định đoạt.

Nữ lang suy nghĩ giây lát rồi nói:

- Nếu tôi không chạm tới một sợi tóc của y, giá tiền là năm ngàn lạng hoàng kim. Bị thương nhưng không nguy hiểm tới tính mạng, tôi tạm tính ba ngàn lạng.

Lâm thượng thư gật đầu:

- Được lắm! Cứ như vậy đi.

Dương Vô Cửu đưa ra một cuốn trục:

- Đây là chân dung của y, kèm theo một số thông tin cần thiết.

Nữ lang cầm lấy cuốn trục, gật đầu:

- Được rồi. Tôi xin cáo từ.

Dương Vô Cửu mỉm cười:

- Xin mời Trương cô nương. Thứ lỗi tại hạ không tiễn.

Nữ lang hờ hững đáp:

- Dương Tổng bộ đầu cứ tùy tiện.

Nàng đứng dậy bước ra. Lâm thượng thư gọi với theo:

- Trương cô nương, cô không muốn biết y phạm tội gì ư?

Nữ lang buông thõng một câu:

- Tôi là liệt nhân, không phải bộ đầu.

o0o

Văn Nghi cung. Đêm hôm đó.

Thái hậu ngồi trầm ngâm một mình bên ánh bạch lạp. Bỗng bên ngoài có tiếng gõ cửa nhỏ và đều đặn. Bà như choàng tỉnh, lấy lại vẻ uy nghi vốn có của mình:

- Vào đi!

Một người mặc y phục dạ hành, đeo mạng che mặt đẩy cửa bước vào.

Y quỳ xuống, ngũ điệu lộ rõ vẻ kính cẩn:

- Thái hậu!

Bà gật đầu:

- Người đã đến đây à?

Hắc y nhân đáp:

- Thần nhận được phi cấp, lập tức trở về. Thái hậu có điều gì sai bảo?

Thái hậu lẳng lặng đưa ra một phong thư.

- Đây là nhiệm vụ của người.

Hắc y nhân đưa hai tay tiếp lấy, bỏ phong thư vào ngực áo rồi đứng dậy.

Bổng y ngẩn ra giây lát rồi khẽ nói:

- Thái hậu, thần có điều này muốn thỉnh giáo...

Thái hậu gật đầu:

- Nói đi!

Y phản thủ đánh ra một chưởng.

Hai cánh cửa sổ vừa bật mở, y liền vấy tay một cái. Thái hậu chưa kịp định thần, một chiếc bóng màu xanh đã bay thẳng vào phòng, hai cánh cửa cũng sập lại y như cũ.

Một nữ nhân mặc áo xanh quỳ trên nền nhà, sau lưng là một vết thương sâu hoắm, máu chảy đầm đìa. Thái hậu lộ vẻ kinh ngạc:

- A Bích, là người?

Nữ nhân nọ nghiêng răng chịu đau, cúi đầu không đáp.

Hắc y nhân hỏi:

- Thái hậu, người này là ai?

Thái hậu đáp:

- Đó là A Bích, thị nữ lo y phục của ta.

- Cô ta dường như có biết võ công.

- Không có lý nào. Trước A Bích châu chực ở Ngự thư phòng, hoàng thượng thấy tính tình cẩn thận chu đáo mới phái sang đây hầu hạ ta.

Hắc y nhân khẽ đáp:

- Thần không dám võ đoán...

Thái hậu nhìn A Bích, dịu giọng nói:

- A Bích, ta biết bản tính người lương thiện. Chỉ cần người nói ra ai là kẻ chủ mưu, ta sẽ có thể tha chết cho người.

A Bích ứa nước mắt đáp:

- Mẹ và chị của nô tì đều nằm trong tay người, nô tì không thể.

- Dù ta không giết người, một khi người đã hết giá trị lợi dụng rồi, bọn họ cũng sẽ giết người diệt khẩu.

A Bích im lặng hồi lâu rồi ghen ngào nói:

- Được hầu hạ Thái hậu mấy tháng qua là phúc phận của nô tì. Ân đức ấy kiếp sau nô tì xin báo đáp...

Cô ta ngã xuống, máu tươi ứa ra trên mép. Hắc y nhân vội phóng chỉ điểm vào mấy đại huyệt trên người A Bích. Thái hậu thở dài một tiếng:

- Người tội tình gì phải vậy.

A Bích thều thào:

- Ít ra như thế này bọn họ cũng sẽ không bạc đãi gia đình nô tì.

Thái hậu chợt nghĩ ra điều gì, vội hỏi:

- Đêm trước Tần Sương tới đây, người có biết không?

A Bích gắng gượng gật đầu rồi gục xuống.

Hắc y nhân cúi xuống bắt mạch cho A Bích rồi ngẩng lên nói:

- Thái hậu, độc đã vào tim, cô ta chết rồi.

Thái hậu ngồi im lặng không trả lời. Hắc y nhân không dám lên tiếng, chỉ đứng yên chờ đợi. Một lát sau, Thái hậu lặng lẽ nói:

- Chuyện trong thư tạm thời hoãn lại. Giờ người phải tới Hàng Châu, tìm trang chủ Lục Liễu trang Cổ Trường Phong, bảo ông ấy mau đem gia đình đi trốn.

- Làm thế nào để ông ấy nhận biết thần?

- Người lại đây.

Bà đứng dậy, nói thầm vào tai người áo đen mấy chữ. Y gật đầu rồi hỏi:

- Nếu chẳng may thần tới chậm một bước...

Thái hậu buột miệng: “Không thể nào!” Nhưng rồi bà tiếp:

- Cũng phải! Nếu vậy, ngươi hãy mở thư ra rồi theo đó mà thi hành.

- Còn Cố trang chủ thì sao?

- Cô chường nan mình. Người chỉ có một mình, đừng hành động bừa bãi. Đối phương chưa đạt được mục đích, tính mạng ông ấy tạm thời không đáng ngại.

Hắc y nhân dạ một tiếng rồi trở xác A Bích hỏi:

- Thái hậu, còn cô ta thì xử lý thế nào?

- Người thu xếp sao cho có vẻ như chết đuối là được.

Hắc y nhân cúi đầu thi lễ rồi vác xác A Bích lên, theo đường cửa sổ ra ngoài.

Còn lại một mình Thái hậu ngồi lặng trong căn phòng vắng.

— o0o —